

อานิสงส์ทำบุญ
ด้วยจิตที่เลื่อมใส

ชนเหล่าใดในโลกนี้ ปราศจากความตระหนี่
เลื่อมใสในพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์
เป็นผู้มีความเคารพแรงกล้า ย่อมเกิดในสกุลที่มั่งคั่ง
ได้เสื้อผ้า อาหาร ความร่ำรวย และความสนุกสนานโดยไม่ยาก
พึงมีอำนาจแผ่ไปในโลกทรัพย์ที่ผู้อื่นหาสะสมไว้

อานิสงส์ทำบุญด้วยจิตที่เลื่อมใส

๑๓๓

บุญ คำเดียวสั้นๆ แต่มีความสำคัญมากต่อชีวิตของเราทั้งหลาย บุญคือสิ่งเดียวเท่านั้น ที่เป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิตของพวกเราทุกคน เป็นเครื่องสนับสนุนให้เราได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ เราจะเป็นผู้ที่สมบูรณ์พร้อมด้วย รูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ มีโอกาสทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนาอย่างเต็มที่ ได้ประพฤติกฎปฏิบัติธรรมตามคำสอนของพระบรมศาสดา จนกระทั่งมีดวงตาเห็นธรรม ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน ทั้งหมดนี้จะได้มาก็ต้องอาศัยบุญทั้งสิ้น เพราะฉะนั้น บุญจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตของเรา วันเวลาที่ผ่านไปนั้น จึงควรให้ผ่านไปพร้อมกับบุญบารมีที่เพิ่มขึ้น

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน มัจฉริสูตร ว่า

“ชนเหล่าใดในโลกนี้ ได้ความเป็นมนุษย์แล้ว รู้ถ้อยคำปราศจากความตระหนี่ เลื่อมใสในพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ เป็นผู้มีความเคารพแรงกล้า ชนเหล่านี้อย่อมปรากฏในสวรรค์อันเป็นที่อุบัติ หากถึงความเป็นมนุษย์ ย่อมเกิดในสกุลที่มั่งคั่ง ได้เสื้อผ้า อาหาร ความร่ำรวย และความสนุกสนานโดยไม่ยาก พึงมีอำนาจแผ่ไปในโลกทรัพย์ที่ผู้อื่นหาสะสมไว้ บันเทิงใจอยู่ นั่นเป็นวิบากในภพนี้ ทั้งภพหน้าก็จะเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์”

อานิสงส์ทำบุญด้วยจิตที่เลื่อมใส

๑๓๘

มนุษย์ทุกคนที่เกิดมาในโลกนี้ เมื่อเติบโตจนรู้เดียงสาแล้ว ต่างก็มีความมุ่งหวัง ตั้งความปรารถนาอยากประสบความสุข ความสำเร็จในชีวิต อยากพบเจอแต่สิ่งที่ดี ส่วนใหญ่ก็ตั้งความปรารถนาไว้เพียง ๒ ระดับ คือ ความปรารถนาบนดิน ซึ่งหมายถึงความสุขตามประสาชาวโลก อยากพรั่งพร้อมด้วย รูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ และก็คุณสมบัติ ปรารถนาให้ได้ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ที่คนอื่นเขามีกัน ความปรารถนาบนฟ้า หมายถึงการได้สวรรค์สมบัติ มีทิพยวิมาน มีรัศมีกายสว่างไสว มีอายุขัยยืนยาว ได้เสวยทิพยสมบัตินานๆ ชีวิตหลังความตาย ขออย่าได้พลัดตกไปในอบายภูมิ ให้มีสุคติโลกสวรรค์เป็นที่ไป อย่างเดียว เป้าหมายทั้งสองอย่างนี้จะเป็นผลสำเร็จได้ นอกจากอาศัยสติปัญญาและความสามารถแล้ว ยังต้องอาศัยบุญอีกด้วย เพราะบุญเป็นสิ่งที่อยู่เบื้องหลังของความสุขและความสำเร็จทุกอย่าง ถ้าขาดบุญแล้ว จะทำอะไรก็ติดๆ ขัดๆ ไปเสียทุกอย่าง ฉะนั้นบุญจึงเป็นหลัก เป็นประธานของความสำเร็จทั้งปวง

*เหมือนในสมัยพุทธกาล เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ เวฬุวันมหาวิหาร มีอยู่ช่วงหนึ่งชาวเมืองในกรุงราชคฤห์ต่างก็พร้อมใจหยุดงาน เพื่อช่วยกันทำความสะอาด

อ่านหนังสือทำบุญด้วยจิตที่เลื่อมใส

๑๓๕

ถนนหนทาง เกลี่ยทราย ไรยดอกไม้หอมชนิดต่างๆ ไรยข้าวตอก
ตั้งต้นกล้วย และหม้อน้ำไว้ทุกๆ ประตูเรือน ยกธงประดับ
บ้านเรือน ซึ่งงดงามด้วยสีต่างๆ จากนั้นก็ประดับตกแต่ง
ร่างกายด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์อย่างดี เพื่อเฉลิมฉลองในงาน
นักขัตฤกษ์ตลอด ๗ วัน

ส่วนพระเจ้าพิมพิสาร มหาราชแห่งกรุงราชคฤห์
ก็ได้เสด็จออกจากพระราชนิเวศน์ เสด็จเลียบพระนครพร้อมด้วย
เหล่าข้าราชการบริพารที่ตามเสด็จจำนวนมาก ทำให้มหาชนได้เห็น
ความยิ่งใหญ่ของพระราชา ในระหว่างนั้น มีกุลสตรีนางหนึ่งได้
เห็นสมบัติมากมาย พร้อมทั้งราชานุภาพของพระเจ้าพิมพิสาร
ก็เกิดอัศจรรย์ใจอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน จึงถามบัณฑิตว่า

“สมบัติของพระราชานี้เปรียบเสมือนเทวฤทธิ์ พระราชา
ทรงสร้างบุญกุศลอะไรไว้ ทำไมถึงมีความยิ่งใหญ่กว่าหมู่เรา
ชาวแคว้นแคว้นมากมายหลายเท่านัก”

บัณฑิตนั้นก็ตอบนางไปว่า “ดูก่อนแม่มหาจำเริญ ก็เพราะ
พระราชาทรงสั่งสมบุญไว้อย่างดีแล้ว เพราะธรรมदानุญ
เปรียบดังแก้วมณีที่ให้ความปรรณาทุกอย่าง เป็นเสมือนต้น-
กัลปพฤกษ์ในอุตตรกุรุทวีป ที่ทำความปรรณาทของมนุษย์ให้
สำเร็จ เมื่อเนื่อนาบุญคือพระทักษิณบุญบุคคลมีอยู่ วัตถุที่จะให้

อานิสงส์ทำบุญด้วยจิตที่เลื่อมใส

๑๔๐

กับวิสุทธิ เจตนาในการถวายทานของทนายทนายาก็มีพร้อม
พอให้ทานตัดขาดออกจากใจแล้ว คนทั้งหลายปรารถนาสิ่งใด
บุญกรรมนั้นก็ให้สำเร็จผลได้ทุกอย่าง

ดูก่อนแม่มหาจำเริญ ความเป็นผู้มีตระกูลสูง มีได้ก็ด้วย
การถวายอาสนะเป็นทาน เธอเคยได้ยินบ้างไหม พระบรมศาสดา
ทรงสอนไว้ว่า ผู้ใดให้ข้าวชื่อว่าให้พละ ผู้ให้เสื้อผ้าอาภรณ์ชื่อว่า
ให้วรรณะ ผู้ให้ยานพาหนะชื่อว่าให้ความสุข ผู้ให้ประทีปโคมไฟ
ชื่อว่าให้จักขุ ผู้ให้ที่อยู่อาศัยชื่อว่าให้ทุกสิ่งทุกอย่าง เธอปรารถนา
สิ่งใดก็จงสั่งสมบุญเพื่อสมบัติเหล่านั้นเถิด”

นางฟังคำนั้นแล้วก็ตั้งจิตในสวรรค์สมบัติด้วยความคิดว่า
สมบัติของพระราชาในเมืองมนุษย์ยังอลังการถึงเพียงนี้ สวรรค์
สมบัติคงจะต้องยิ่งใหญ่กว่าหลายเท่าตัว เมื่อนางคิดอย่างนี้แล้ว
ก็เกิดอุตสาหะ รักในการสั่งสมบุญกุศลให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

พอดีว่าในวันนั้นบิดามารดาของนางได้ส่งผ้าไหม ดั้งใหม่
ดอกปทุม ๑ กำ แล้วก็เนยใส น้ำผึ้ง น้ำตาลกรวด ข้าวสาร
พร้อมทั้งนมสดชั้นดีมาให้นาง เมื่อนางเห็นสิ่งเหล่านั้นแล้วก็ดีใจว่า
เรากำลังอยากถวายทานอยู่พอดี และไทยธรรมประณีตนี้เราก็
ได้แล้ว นางจึงจัดแจงไทยธรรมอันประณีตสุดฝีมือ ปรงข้าว
มธุปายาสมีน้ำน้อย ตกแต่งของเคี้ยวของกินอย่างอื่นเป็น

อานิสงส์ทำบุญด้วยจิตที่เลื่อมใส

๑๔๑

จำนวนมาก ทำให้เป็นบริวารของข้าวมธุปายาส แล้วประพรมของหอมที่โรยทาน จัดอาสนะไว้เหนือดอกปทุมทั้งหลาย ซึ่งงดงามด้วย กลีบ ช่อ และเกสรของดอกปทุมที่แย้มบานแล้ว จากนั้นก็ใช้ผ้าขาวใหม่ๆ มาปูลาด แล้ววางดอกปทุม ๔ ดอก และพุ่มดอกไม้หอมไว้บนดั่งที่นั้ง ด้านบนของอาสนะก็ทำเป็นเพดานห้อยพวงดอกไม้และพวงระย้า รอบบริเวณอาสนะก็ลาดพื้นด้วยกลีบปทุมที่มีเกสร หน้าบ้านก็ตั้งพานดอกไม้สดหอมเป็นพิเศษไว้ต้อนรับ ขณะที่ทำไปนั้น ในใจก็มีแต่เรื่องบุญกุศลใจไม่มีขุ่นมัวเลย

เมื่อทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้ว นางจึงอาบน้ำแต่งตัว จากนั้นก็นั่งคอยให้เวลาที่เนื่อนานบุญจะมาโปรด เมื่อถึงกำหนดจึงสั่งหญิงรับใช้คนหนึ่งว่า “แม่เอ๋ย เจ้าจงไปนิมนต์เนื่อนานบุญมาให้ฉันด้วยเถิด” หญิงรับใช้ก็ตั้งกัลยาณจิตว่า ขอให้ได้พบพระทักษิณชโยบุคคลอันเลิศด้วยเถอะ แล้วนางก็เดินไปพบพระสาวิบุตรซึ่งกำลังเที่ยววิณฑาตอยู่พอดี นางจึงกราบนิมนต์ท่านให้ไปฉันที่บ้านของเจ้านาย กุลสตรีนั้นเมื่อเห็นพระเถระมา ก็ออกไปต้อนรับด้วยความนอบน้อม นิมนต์ท่านนั่งบนอาสนะ เลี้ยงดูด้วยข้าวมธุปายาสมีน้ำน้อย ขณะที่กำลังเลี้ยงดูอยู่นั้นก็ทำ ความปรารภว่า ‘ด้วยอานุภาพบุญของดิฉันนี้ ขอจงมีสมบัติอันเป็นทิพย์ทั้งดงามด้วยบัลลังก์เรือนยอด เหนือกุญชรอันเป็น

อานิสงส์ทำบุญด้วยจิตที่เลื่อมใส

๑๔๒

ทิพย์ด้วยเถิด’

เมื่อพระเถระฉันเสร็จแล้ว นางจึงล้างบาตร บรรจุน้ำใส น้ำผึ้ง และน้ำตาลกรวด จนเต็มบาตรถวายอีก ได้ทำผ้าที่ปูลาด บนตั่งเป็นผ้านรองบาตร แล้ววางไว้ในมือพระเถระ พร้อมกับถวาย อาสนะสำหรับทำภาวนา พระเถระได้อนุโมทนา อวยพรให้นาง สมหวังในสิ่งที่ตั้งใจเอาไว้ทุกประการ ตั้งแต่นั้นมานางก็ทำบุญ อยู่เป็นประจำไม่เคยขาดเลย เมื่อนางสิ้นชีวิตลงก็ไปบังเกิดใน วิมานทองสูง ๑๐๐ โยชน์ ณ ภพดาวดึงส์ ความปรารถนาทุกอย่าง ที่นางตั้งใจไว้ก็กลายเป็นความจริง นางยังมีเทพอัปสรพันหนึ่ง เป็นบริวาร มีช่างทิพย์สูง ๕ โยชน์ ประดับด้วยมัลลียดอกปทุม ประดับด้วยอาภรณ์ทองรุ่งเรืองด้วยรัศมี ผ้าคลุมช่างก็ประดับ ด้วยรัตนชาติล้วนๆ ซึ่งบังเกิดด้วยอำนาจความปรารถนาของนาง บัลลังก์ทองประมาณโยชน์หนึ่งได้บังเกิดบนช้าง เมื่อนางจะไป สถานที่แห่งใด นางก็จะขึ้นนั่งบนบัลลังก์อันวิจิตรนั้นไป

ครั้นพระมหาโมคคัลลานเถระมาพบเข้า ก็ได้เข้าไปไต่ถาม นางว่า “ดูก่อนเทพธิดา ผู้มีดวงตากลมดั่งกลีบปทุม มีผิวพรรณ ดั่งดอกปทุม กุญชรพาหนะของท่านสำเร็จด้วยรัตนะต่างๆ มี กำลังพรั่งพร้อมด้วยความเร็ว ท่องไปในอากาศด้วยความว่องไว ท่านมีพัสดราภรณ์สะอาดประดับองค์อยู่เหนือคชาธาร รุ่งโรจน์ กว่าอัปสรหมู่ใหญ่ ด้วยวรรณะ นี่เป็นผลของท่าน คีล หรือผล

อานิสงส์ทำบุญด้วยจิตที่เลื่อมใส

๑๔๓

ของการทำอัญชลีใด ขอเธอได้บอกกรรมนั้นแก่อาตมาด้วยเถิด” เทพธิดาถูกถามเช่นนั้นก็รำเรงยินดี ได้กราบเรียนท่านไปตามความเป็นจริงทุกอย่าง ด้วยความปลาบปลื้มปิติใจ

นี่ก็เป็นอานิสงส์ที่เกิดจากการสั่งสมบุญเอาไว้อย่างดีแล้ว มนุษย์ส่วนใหญ่ เมื่อตั้งใจทำงานควบคู่กับการทำบุญ ก็จะได้บรรลุปเป้าหมายของชีวิตทั้งสองอย่างเหมือนกัน ทุกๆ ท่านเองก็จะได้สวรรค์สมบัติเช่นนั้นเหมือนกัน หลวงพ่อถือว่าเป็นเรื่องปกติที่เรานักสร้างบารมีทุกคนต้องได้ เพียงแต่ยังมีเป้าหมายสำคัญยิ่งกว่านั้นที่ต้องทำให้ได้ เป็นเป้าหมายเหนือฟ้า นั่นก็คือให้ได้นิพพานสมบัติ ซึ่งเป็นเอกกันตบรมสุข เป็นสุขล้วนๆ มนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติก็เทียบไม่ได้แม้เพียงเศษเสี้ยวธุลี เป็นการเดินตามทางของพระอริยเจ้าทั้งหลาย เป้าหมายนี้เป็นความปรารถนาอันสูงสุด

เราเกิดก็ภพก็ชาติ สร้างบารมีกันชนิดทุ่มเทเอาชีวิตเป็นเดิมพันก็เพื่อหวังให้ได้นิพพานสมบัตินี้ การจะได้ให้นิพพานสมบัติในปัจจุบัน ก็ทำได้ด้วยการหยุดกับนิ่งอย่างเดียว แล้วเราจะเข้าไปพบกับนิพพานภายใน คือได้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน คือพระธรรมกายที่ขัดใสสว่างอยู่ในกลางกายของเรา ดังนั้นให้ชักชวนกันสั่งสมบุญบารมีให้เต็มที่ และก็หมั่นฝึกฝนใจให้หยุดให้นิ่งให้ได้เข้าถึงนิพพานสมบัติภายใน คือพระธรรมกายกันทุกคน